

l'Espurna

**CEDOC
FONS
A. VILADOT**

PORTA-VEU DELS AMICS DEL MOVIMENT SOCIALISTA
DE CATALUNYA

Segona Epoca, nº 1

6 d'octubre del 1946

Editorial

FEDERACIO, DEMOCRACIA, SOCIALISME.

Heus ací la triple finalitat amb la qual "l'Espurna" torna a la palestra. Molts recordaran, en-
ra avui, la tenacitat amb la qual, en una època que ja
ens sembla remota, "l'Espurna" defensava les aspiraci-
ons populars d'aquell temps, - derrocament de la monar-
quia borbònica i implantació de la República, - i com
després d'assolida aquesta finalitat, "l'Espurna" dei-
xà de publicar-se, i "Joventut Esquerrana", grup polí-
tic que l'editava, es disolia també per integrar-se a
un partit de classe- el B.O.C.-

La tasca que ara ha de fer el nostre mo-
dest periòdic es idèntica a la que va far en l'època
precedent. La missió de "l'Espurna", es aquesta, a-
pareixer als moments precisos per tal d'encendre l'en-
tusiasme al voltant del moviment popular, redreçar els
esperits i menar la lluita ideològica contra els opre-
sors del poble. Si encertem a desenvolupar aquesta
tasca amb l'èxit que ho feu "Joventut Esquerrana",
ens sentirem satisfets, i quan demà complert ja el
nostre objectiu, i militants del futur i gran Partit
Socialista de Catalunya, girem la mirada endarrera,
vorem, amb orgull, que els amics del MOVIMENT SOCI-
ALISTA DE CATALUNYA han complert en una època distin-
ta el paper de "Joventut Esquerrana".

Formem part de la mateixa generació que va editar primerament "l'Espurna", de la generació del socialisme - per dir-ho amb les paraules encertades del amic Comabella a "Endavant" de França - de la generació que va sentir parlar en la seva infantesa de la primera guerra mundial, dels desastres colonitzadors de la monarquia espanyola al Marroc, de la Revolució Russa. Som la generació que s'ha alimentat espiritualment a les fonts d'aquets esdeveniments; la generació en fi, de la segona República, la generació de la guerra civil, la generació de la segona guerra mundial. En suma, som la generació que està cansada de guerres, d'opresions de tota classe i que ara es redreça virilment disposada a lluitar amb més entusiasme que mai, per tal d'ensorrar al règim franquista com a primer objectiu, evitar, després, el perill d'una nova guerra i marxar decididament vers el Socialisme, meta final de les nostres aspiracions.

Som socialistes. Concebim el Socialisme no a la manera britànica o laborista, ni tampoc a la manera russa. El socialisme que volem establir al nostre país es un socialisme que arrela a les tradicions i costums del nostre poble. Un socialisme, que sigui ben lliure d'ingerències externes. Pel mateix motiu que no admetem l'intermissió de l'exterior en els nostres afers, ens abstenem de blasmar dels altres, però propugnam amb entusiasme per a que es trobi la síntesi entre la concepció anglesa i russa del Socialisme. La raó absoluta, no la tenen ni els uns ni els altres.

Volem llibertat. Llibertat que sols es possible amb el lliure joc de la democràcia. La concepció marxista de dictadura del proletariat no la considerem prou justa. En aquest aspecte som francament revisionistes. Volem evitar per sempre la dictadura de grup que imposa brutalment la seva voluntat sobre la voluntat de la majoria. Lluitem contra les concepcions totalitàries en tots els seus aspectes.

Preconitzem la federació com a forma ideal de governar els diferents grups ètnics que constitueixen el poble espanyol. Creiem que sols un estat republicà organitzat federativament, ofereix garanties de pau i d'estabilitat al nostre poble. Pau i estabilitat que li són força necessàries per recuperar-se i incorporar-se a la marxa general dels pobles lliures.

Federació, Democràcia i Socialisme, són els nostres objectius del moment.

La Demagogia Social del franquisme

Les concepcions dels economistes de l'ígnominiosa règim falangista, són la cosa més pintoresca que hem vist arreu del món. No són partidaris de l'elevació dels jornals, perquè això, representa un perill d'inflació, i malgrat que el cost de la vida ha augmentat més d'un 500%, pretenen mantenir els jornals a un nivell tot just superior al que regia abans de la guerra. Per tal de compensar el desequilibri evidentment existent entre el cost de la vida i la possibilitat adquisitiva del poble treballador, asseguen infinitat de solucions, que ens presenten com coses originals, quan, en realitat, no són més que pobres adaptacions, mancades en absolut d'audàcia per a que siguin eficients.

El plus de càrregues familiars - per exemple - és un pobre intent d'aplicació del salari familiar que respon al principi, "a cadascú segons la seva capacitat per a satisfer les seves necessitats". En aquest aspecte, com en tots, després d'apropiar-se idees que no són seves i que plieja parcialment, el règim franquista pretén treure profit, però tots els treballadors que encara no s'han emancipat fent l'estraperlo, saben que amb plus de càrregues familiars o sense ell, el dissabte, la dona gasta ja mitja setmana.

(Passa a la pàgina 6)

6 Octubre del 1934

Olianga Obrera

Fa 12 anys que el moviment democràtic peninsular, lliurava la primera gran batalla contra la canalla reaccionaria i feixista que, per mitjans antidemocràtics- traïció del Partit Radical- havia usurpat el poder per anul·lar les migades llibertats que ens havia portat la República del 1.931. La República però, representava un mínim de llibertats que calia defensar a tota costa. Per això el moviment obrer, malgrat haver sigut entorpit en la seva marxa per les contínues interrupcions de les garanties constitucionals, que massa freqüentment decretaven els governs de la República, amb una visió clara de la situació, declarava la vaga general revolucionària a tot Espanya com a protesta per l'entrada de Gil Robles al govern de la República. La protesta dels obrers, a la qual s'hi sumà entusiasmament el govern de la Generalitat de Catalunya, fou aixafada en sang per l'exèrcit monàrquic, pel mateix exèrcit que Azadã no encortà a depurar. La derrota popular del 1.934, era el tribut que la República del 14 d'abril pagava pels seus errors i febleses, però aquella derrota, no fou pas una derrota esakitrosa. Es lluità aferrissadament a Asturies i Catalunya, i la victòria moral acompanyava, a les presons, als derrotats en aquella batalla parcial.

6 Octubre del 1946

Moviment Socialista de Catalunya

Les causes d'aquella heroica gesta, cal atribuir-les a l'existència de l'Aliança Obrera i a la convergència en una acció comuna d'aquesta i el Govern de Catalunya. L'Aliança Obrera estava arrele-
da principalment a Catalunya, a Astúries i València, i era sotinguda pel P.S.O.E., E.O.C. i Sindicalistes. La convergència entre el moviment obrer i el republicanisme català, establia un pacte segellat amb la sang del 6 d'octubre del 1.934, que ens havia de donar el triomf esclatant de les eleccions del 16 de febrer del 1936. Avui, 6 d'octubre del 1946, sota el signe de l'escle-
vatge franquista, vivim un nou període de reagrupament. Les forces socialistes principalment, tendeixen a unir-se en un potent Partit Socialista de Catalunya, el qual, estaria integrat pels grups que actualment constitu-
eixen el MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA i pels mili-
tants del P.S.O.E..

Després d'assolida la unitat dels so-
cialistes, cosa perfectament possible, haurem donat un pas decisiu vers l'entesa de totes les forces democra-
tiques, premisa indispensable per l'establiment d'un
règim democràtic a la nostra Patria.

(Ve de la pàgina 3)

nada, el dimecres, generalment, l'ha gastada tota i queden encara tres dies fins al dissabte.

Els cupons prima als obrers de tercera categoria, estratagema per enriquir a proveedors poc escrupolosos, només varen durar un mes, d'una manera indirecta els mateixos obrers haurien pagat bona part dels articles adquirits, pel recàrrec que els llocs reguladors establien i per la inferior qualitat de les mercaderies. Ademés d'això, el sistema de cupons prima, fracassà per imprevisió i per manca de diners amb que pagar la diferència de preu, que hauria portat a l'economia estatal a la més gran confusió.

La " batalla contra la codicia y los precios" anunciada a bombo i platerets, no ha sigut, més que una quimèrica batalla contra molins de vent. Els únics estraperlistes que son molestats, con els treballadors que cada final de setmana van desde Tarrassa a comprar uns kilos de pa a Calaf, o a l'Urgell a comprar mongetes i blat de moro. Contra aquets hi ha una guerra franca, però contra els fabricants d'oli, de farina, etc.; contra els funcionaris d'assajos que estenen gruaes per mil pessetes, contra els encarregats de la vigilància que fan la vista grossa, contra la policia que protegeix tanta immoralitat, contra els governadors civils que coneixen i concienteixen l'estraperlo i que estraperlen ells mateixos; contra aquets no hi va res. Aquets, formen la camarlilla falangista, son " excombatientes", " ex divisionarios azules", en una paraula, son ex homes que han perdut tota consciència humanitaria i que només poden viure parasitariament. Son la plana major de l'exèrcit que havia de lliurar la " batalla contra la codicia y los precios". Per això aquesta batalla s'ha fet aigua borbolla abans de començar.

Però totes aquestes campanyes que els demagogs falangistes emprenen per neutralitzar el descontent que cada dia que passa augmenta, s'acabaran endeudant. El poble, s'incorpora amb coratge al

7
moviment d'oposició al règim que sofreix el nostre poble, règim que cal extirpar i que extirperem costi el que costi.

Contra la demagogia falangista
Fora l'estraperlo!. Abaix Franco!.

(Ve de la pàgina 8)

tes imperialistes de Nord Amèrica a l'Orient, A Occident, de la mateixa manera que a l'Àsia, EEUU. s'oposen a l'expansió soviètica amb molta més decisió que Anglaterra. Amèrica, es qui sosté a Turquia per tal que aquesta no cedeixi a la pretensió russa de compartir el control dels estrets. Amèrica es també, la que preconitza que la navegació pel Danubi, arteria vital de l'Europa Central, sigui intervinguda, contra el criteri de la URSS que voldria l'exclusivitat de navegació limitada als països riberenys.

Podriem citar infinitat mes de casos en que els americans estan en conflicte amb la URSS. Wallace els coneix tan bé com nosaltres, però li converteix ignorar-los i llença l'alarma contra l'imperialisme anglès, perquè el món no vegi els actes d'imperialisme americà. Imperialisme naixent i agresiu que es el perill més formidable a la marxa progressiva de la societat, vers formes socials més justes.

EL PROCES DE NUREMBERG.

—OM S'ha acabat el procés contra els criminals nazis. El Tribunal de Nuremberg ha donat prova de benevolència en absoldre a Von Papen, Schaacht y Fritzsche. Von Papen i el Doctor Schaacht, principalment, el primer com a diplomàtic, i el segon com a financer han servit a Hitler amb fe i abnegació. Ara però, ja que el Tribunal de Nuremberg ha dictat aquestes absolucions, demanem que es permeti dir al poble alemany que pensa de les mateixes, i que se li permeti de processar per traïció, als absolts i als demés responsables de la tragèdia alemanya.

EE UU i l'imperialisme

La disputa entre Wallace, Secretari de Comerç, i Byrnes, Secretari d'Estat, ens hauria desorientat, si no coneguessim la frivolitat del primer, que es perfectament coneixedor de tota la perfídia del capitalisme americà i de les seves inclinacions imperialistes; no obstant això, silenciat el perill del imperialisme del seu país a la vegada que tranca una llança contra Anglaterra. Wallace, s'ha colat lamentablement. La terra imperial està en franca liquidació; la Índia, Egipte i altres països en són una prova inegable. Anglaterra es un imperialisme que mor lentament, i els anglesos, que tenen consciència de la seva debilitat, adopten voluntariament, com a poble pràctic les mesures que faran possible que el seu país, que ja ha passat a la categoria de tercera potència mundial, es conservi ~~per~~ per gràcia de reformes socials que ~~transformen~~ i economia del país fins ara lliure, en una economia dirigida per l'Estat.

EE. UU., es un imperialisme relativament nou, no està desgastat i es avui per avui, la força més interessada en conservar l'estat actual de coses. Wallace havia de trencar la primera llança contra l'imperialisme del seu país. Si ell, com sembla, prenou un atencament a la URSS, havia de veure que el primer país que entrà en col·lisió amb la URSS són els EEUU.

La descarada intervenció a la guerra civil xinesa; la mateixa ocupació de Xina per acaparar el mercat d'aquell enorme poble; les discrepàncies amb la URSS respecte a Corea, i la ocupació unilateral del Japó, són les pedres de toc dels ac-

(Passa a la pàgina 7)